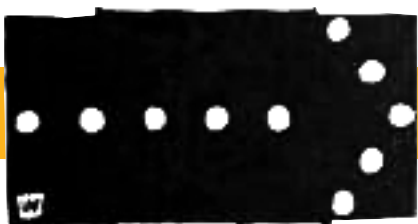

HOME FRONT

(το "μουσουλμανικό" προλεταριάτο στη Βρετανία μετά την 11η 9ου)

Το κείμενο με τίτλο "Home Front" του Ali Nobil Ahmad κυκλοφόρησε το 2004 στο βρετανικό περιοδικό Mute -από όπου και το μεταφράζουμε. Το ενδιαφέρον του βρίσκεται στο γεγονός πως αποτελεί μια (συνοπτική αλλά τεκμηριωμένη) περιγραφή της μετάβασης από τον "παραδοσιακό" στον "πολιτισμικό" ρατσισμό όσο και στο ότι παρέχει απλά επιχειρήματα γύρω από τη θέ-

ση του μουσουλμανικού προλεταριάτου στο σύγχρονο καπιταλισμό όπως αυτός διαμορφώθηκε μετά τις επιθέσεις της 11ης 9ου 2011. Αν και μεγάλο κομμάτι των υποκειμένων στα οποία αναφέρεται (Ασιάτες μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς στη Βρετανία) διαφέρουν από την πλειοψηφία των Ασιατών μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα σήμερα (όσον αφορά στο καθεστώς εισόδου τους στη χώρα, στα χρόνια διαβίωσής τους σε αυτήν και στο ζήτημα της υπηκοότητας) τα περιεχόμενα του κειμένου (ο παγκόσμιος ρατσιστικός λόγος για το "μουσουλμανικό" προλεταριάτο) είναι σαν να έχουν βγει με καρμπόν απ' την σημερινή ελληνική πραγματικότητα. Για λόγους χωρητικότητας παραλείψαμε μια ενότητα στην οποία ο συγγραφέας αναλύει τα αποτελέσματα της κατάστασης που περιγράφει, με όρους κεντρικής (βρετανικής) πολιτικής σκηνής. Για όποιο/α ενδιαφέρεται το ολόκληρο το κείμενο μπορεί να βρεθεί στη διεύθυνση: <http://www.metamute.org/en/Home-Front>.

Ο βρετανικός Τύπος δείχνει ολοένα και πιο έτοιμος να αναγνωρίσει ένα νέο αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Όταν πρέπει, ωστόσο, να ασχοληθεί με τα αντίστοιχα εγχώρια ζητήματα, ακόμα και η αριστερά του μοιάζει ανίκανη να δώσει αντι-ιμπεριαλιστικές ερμηνείες. Αν βάλουμε μαζί και την γενικευμένη υστερία ενάντια στο Ισλάμ, βλέπουμε να σχηματίζεται το περίγραμμα της νέας ρατσιστικής ιδεολογίας.

Παρά το γεγονός πως τόσο η μετανάστευση όσο και η παρουσία του Ισλάμ στη Δύση δεν αποτελούν με καμία έννοια (ιστορικά) νέα κοινωνικά φαινόμενα, η πρωτοφανής κεντρικότητα που έχουν καταλάβει στο δημόσιο διάλογο μάς αναγκάζει να τα εξετάσουμε πιο στενά. Η μηνιακή σπέκουλα πάνω στα "πρόβληματα" που προκαλεί η μετανάστευση και εγκατάσταση μουσουλμάνων στη Δύση τείνει να επικεντρώνεται είτε στην εθνική ασφάλεια είτε στην υποτιθέμενη αποσύνθεση του κοινωνικού ιστού που προκύπτει από την παρουσία "διαφορετικών" πολιτισμών και τροφοδοτεί ευρύτερους προβληματισμούς που σχετίζονται με την αποστράγγιση των πόρων εξ' αιτίας της αυξανόμενης εισόδου "άπληστων οικονομικών μεταναστών". Η νέα κοινωνική αντίληψη αναλύει τη μετανάστευση χωρίς να αναφέρεται στις γενεσιουργές αιτίες της, έτσι ώστε όταν η Δύση προκαλεί μαζικές εκτοπίσεις πληθυσμών (πχ με το να βομβαρδίζει χώρες όπως το Αφγανιστάν σαν κομμάτι του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία"), αυτοί που τολμούν να περάσουν τα σύνορα, αποκόπτονται απ' τις αιτίες του ταξιδιού τους ταυτόχρονα με την είσοδό τους στην ευρωπαϊκή επικράτεια. Και ενώ σε καμία περίπτωση δεν αποτελούν τα μοναδικά θύματα αυτού του ιδεολογικού κόλπου, οι Μουσουλμάνοι μετανάστες στη Δύση κατέχουν μια προνομιούχα θέση ανάμεσα σε όλες τις δαιμονοποιημένες ομάδες που κατηγορούνται πως παρότι δεν ανήκουν σ' αυτήν, προσπαθούν διαρκώς να μολύνουν και να

καταστρέψουν, ότι υπάρχει στο εσωτερικό της. Η αναπαράστασή τους ως ξένων παρέχει τη συγκολλητική ύλη στην "προοδευτική" αλλά και δεξιά ρητορική, που συνδέει την ύπαρξή τους σαν απειλή σε τοπικό/εθνικό επίπεδο με την ύπαρξη τους σαν απειλή για το ανεπτυγμένο κεφάλαιο σε παγκόσμια κλίμακα. Η διαδικασία αυτή, μέσω της οποίας στιβαρές προκαταλήψεις αναδιαρθρώνονται σε συμφωνία με το νέο καθεστώς κεφαλαιακής συσσώρευσης, αποτελεί το πιο πρόσφατο επεισόδιο στην -κατά τα άλλα παλιά- ιστορία της φυλετικοποίησης.

Οι αλλαγές στην πολιτική οικονομία του ιμπεριαλισμού έχουν παράξει μια σταδιακή μετατόπιση από τον ηγεμονικό λόγο περί αντικομμουνισμού και βιολογικού (με ρίζες στην αποικιοκρατία) ρατσισμού που κυριάρχησε στον 20ο αιώνα σε ένα "διαφοριστικό" νέο-ρατσισμό. Ο ρατσισμός αυτός προσπαθεί να συμπεριλάβει άτομα με "αποκλίνουσα συμπεριφορά" όπως Άραβες, μουσουλμάνους, μετανάστες και αιτούντες ασύλου. Με άλλα λόγια τα θύματα της ισλαμοφοβίας δεν είναι μόνο μουσουλμάνοι. Η δύναμη της ισλαμοφοβίας πηγάζει από τον συγκερασμό της με ευρύτερα αντιδραστικά και ρατσιστικά ρεύματα που αναμοχλεύονται για να εκτρέψουν την προσοχή από την αποτυχία του μετα-κεύσινανου κράτους (και τη δυσαρέσκεια που αυτή γέννησε). Και ποιος καταλληλότερος για να εξηγήσει τις προβληματικές της νέας αυτής παγκόσμιας ατζέντας απ' τον Francis Fukuyama¹, αναγνωρισμένο νεοφιλελεύθερο "φιλόσοφο", οι δηλώσεις του οποίου πήραν μια ξεκάθαρη χαντιγκτόνια² στροφή μετά την επίθεση της Αλ-Κάιντα στη Νέα Υόρκη³:

"...μοιάζει να υπάρχει κάτι σε σχέση με το Ισλάμ, ή τουλάχιστον το φονταμενταλιστικό Ισλάμ, που καθιστά τις ισλαμικές κοινωνίες εξαιρετικά ανθεκτικές απέναντι στην μοντερνικότητα... Το Ισλάμ αποτελεί το μοναδικό πολιτιστικό σύστημα που μοιάζει να παράγει σε σταθερή βάση ανθρώπους

σαν τον Οσάμα ή τους Ταλιμπάν, όλοι εκ των οποίων απορρίπτουν την μοντερνικότητα συλλήβδην. Αυτό με τη σειρά του εγείρει το ερώτημα του κατά πόσον οι άνθρωποι αυτοί εκπροσωπούν την ευρύτερη μουσουλμανική κοινότητα... Φυσικά ο αριθμός των ανθρώπων που είναι διατεθειμένοι να εκτελέσουν αποστολές αυτοκτονίας και να συνομωτήσουν ενεργά εναντίον των ΗΠΑ είναι μικροσκοπικός. Ωστόσο, η συμπάθεια για τους ανθρώπους αυτούς... εκδηλώνεται από άτομα της μεσαίας τάξης χωρών όπως η Αίγυπτος μέχρι από μετανάστες που βρίσκονται στη Δύση".⁴

Άσχετα με το αν βρίσκονται στη Μέση Ανατολή ή στο Bradford, άσχετα με το αν εκτελούν αποστολές αυτοκτονίας ή εκφράζουν τη συμπάθειά τους σε αυτές, οι Μουσουλμάνοι αποτελούν για το Φουκουγιάμα μια εκνευριστική και ξεροκέφαλη οπισθοφυλακή: ένα ενωτικό μπλοκ οπισθοδρομικότητας που στέκεται μπάστακας ανάμεσα στην αγορά και το στόχο της να "τελειώσει την-ιστορία". Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πως (στα πλαίσια της αντιπαράθεσης σχετικά με το "πρόβλημα" της μετανάστευσης στη Βρετανία) τέτοιες θολές απεικονίσεις της ισλαμικής αντι-μοντερνικότητας μεταφράζονται σε μίσος απέναντι σε πληθυσμούς όπως οι Πακιστανοί και οι Μπαγκλαντεσιανοί, οι οποίοι στο σύνολό τους έχουν πια ομογενοποιηθεί κάτω από τη γενική κατηγορία "Μουσουλμάνοι". Καθώς το δόγμα της κυβέρνησης Μπους αντηχεί σε όλο το μήκος της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας φτάνοντας και στη Βρετανία, ο αναδυόμενος συντηρητισμός επικαλείται την 11η 9ου προς υπεράσπιση της καχυποψίας του απέναντι στην πολυπολιτισμικότητα που επικράτησε στα 80s. Τα δεξιά μμε ισχυρίζονται πως τώρα είναι η ώρα για τους ντόπιους να πάρουν πίσω τις περιοχές που είχαν χαθεί λόγω του επελαύνοντα αντιρατσισμού και της "πολιτικής ορθότητας". Όπως εξηγεί και η Minette Marrin στη στήλη που διατηρεί στους Sunday Times:

“Το μακελειό της 11ης 9ου έφερε εξαιρετικές αλλαγές και μία από αυτές είναι ο τρόπος με τον οποίο μιλά ο κόσμος. Ξαφνικά, πράγματα που δε γινόταν να λεχθούν άρχισαν να λέγονται. Πιο συγκεκριμένα, όλα τα πράγματα που αφορούν την πολυπολιτισμικότητα συγκεντρώνουν τη γκρίνια και το μουρμουρητό”⁵.

Αυτή η “αυξανόμενη εθνική ειλικρίνεια”, προσθέτει, “απωθεί την πολυ-πολιτισμική πεποίθηση πως όλες οι κουλτούρες είναι ίσες και αξίζουν σεβασμό... μια ιδέα που δε την πιστεύει σχεδόν κανείς πια. Κι αν μας είχαν πει ότι ήταν κάποτε αποδεκτή, αυτό έγινε γιατί όλοι οι έντιμοι άνθρωποι που αμφέβαλαν, εξαναγκάστηκαν στη σιωπή απ’ τους νταήδες της “βιομηχανίας φυλετικών σχέσεων” οι οποίοι προωθούσαν τα συμφέροντα ενός 8% Βρετανών (φυλετικών μειονοτήτων) σε βάρος της ιθαγενικής βρετανικής κουλτούρας”. “Η εθνική μας ταυτότητα” συνεχίζει η Marrin “έχει αποδυναμωθεί και περιέλθει σε σύγχυση”. Το “μας” φυσικά αποκλείει τις φυλετικές μειονότητες οι οποίες προφανώς δεν μοιράζονται την ιστορία “μας” αλλά είναι φορείς “μειονοτικών πολιτισμών” οι οποίοι πχ “σπιλώνουν τις ιερές δυτικές πεποιθήσεις σχετικά με τα γυναικεία δικαιώματα”. Για τους θεματοφύλακες του εν λόγω ανώτερου πολιτισμού- που γνώριζαν την αναθεματισμένη αλήθεια μέσα στα 80s και 90s αλλά δάγκωναν τη γλώσσα τους για να μην τους κολλήσουν τη ρετσινιά του ρατσιστή- η (εξαιρετικά βολική) “μετά-την-11η 9ου” δημοσιότητα σχετικά πχ με τη κλειτοριδεκτομή “έδειξε στους ανθρώπους το φως”. “Πλέον, ακόμα και άνθρωποι με προοδευτικές πεποιθήσεις, οι οποίοι στο παρελθόν ίσως και να έκλειναν τα μάτια μπροστά σε τέτοιες εξωτικές βαρβαρότητες προς όφελος της “πολύ-πολιτισμικής ανεκτικότητας” δεν μπορούν να αγνοήσουν τις αλήθειες της οριενταλιστικής αυταρχικότητας”.

Φυσικά οι περισσότεροι άνθρωποι θα δυσκολεύονταν να συνδέσουν το γυναικείο ακρωτηριασμό με την επίθεση στη Νέα Υόρκη - όκι όμως η Marrin. Οι κοινές ρίζες των αντι-δυτικών βαρβαρικών ορδών είναι αρκετά προφανείς και της επιτρέπουν να χειρίζεται τα ζητήματα του Ισλάμ, της τρομοκρατίας και της μετανάστευσης σαν να είναι ένα. Το ίδιο έκανε εξ άλλου και ο Υπουργός Εσωτερικών David Blunkett σε δημόσιο λόγο του, όπου οδυρόμενος επισήμανε την έλλειψη “κοινωνικής συνοχής” στις βιομηχανικές πόλεις του βορρά όπως το Oldham και το Bradford (δες sidebar 1). Οπότε βλέπουμε πως εκεί που στο παρελθόν υπήρχε μια - ελάχιστη έστω- αναγνώριση εκ μέρους των προοδευτικών κύκλων σχετικά με την πραγματική φύση των αιτιών που οδήγησαν στις ταραχές του '81 σε Brixton, Liverpool και Toxteth (ανεργία και ρατσισμός) στις αντίστοιχες σημερινές περιπτώσεις συμβαίνει το αντίθετο. Στις ταραχές πχ του Oldham και αλλού η κυβέρνηση δε μίλησε για ανεργία και ρατσισμό αλλά για μια “πολιτισμικά διαφορετική” ομάδα ανθρώπων (των νέων Βρετανών Μουσουλμάνων) που δε θέλουν να γίνουν κομμάτι της κοινωνίας “μας”. Και παρόλο που ο Blunkett δεν το τράβηξε τόσο ώστε να συνδέσει την αυστηρή κυβερνητική γραμμή με τη γενικότερη δυτική εξωτερική πολιτική μετά την 11η 9ου, η χρονική συγκυρία των δηλώσεών του περί “διαλυτικών” μειονοτικών πολιτιστικών πρακτικών, επέτρεψε σε άλλους - όπως η Marrin- να κάνουν τις προφανείς συνδέσεις.

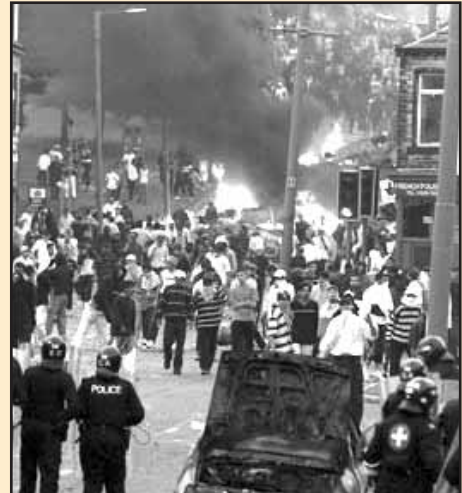
Μια ακόμα δημοσιογράφος που εκμεταλλεύτηκε την μετα-την-11η 9ου ατμόσφαιρα για να την πέσει στην πολυ-πολιτισμικότητα είναι η Lesley White, η οποία σε εκτενές πρωτοσέλιδο άρθρο της στους Sunday Times περιγράφει το Oldham σαν τη σκοτεινή καρδιά της Βόρειας Βρετανίας και στα πλαίσια μιας “θαραλλέας ανθρωπολογικής μελέτης” εξετάζει τα αίτια της “φυλετικής κόντρας” που οδήγησε στη δημιουργία απαγορευμένων- για τους λευκούς-περιοχών. Με “γενναιότητα” η White κανονίζει με οδηγό ένα λευκό κάτοικο, μια νυχτερινή βόλτα με αμάξι στην περιοχή του Glodwick (στο Oldham) κατά την οποία περνάνε δίπλα από μια “συμμορία νεαρών Ασιατών”. Η αφήγηση του γεγονότος ακολουθεί κονραντιανούς⁶ τόνους: “Τα χαμόγελά τους παραμορφώνονται παίρνοντας την έκφραση μιας εξοργιστικής περιφρόνησης και ένας από

Five nights of bleeding

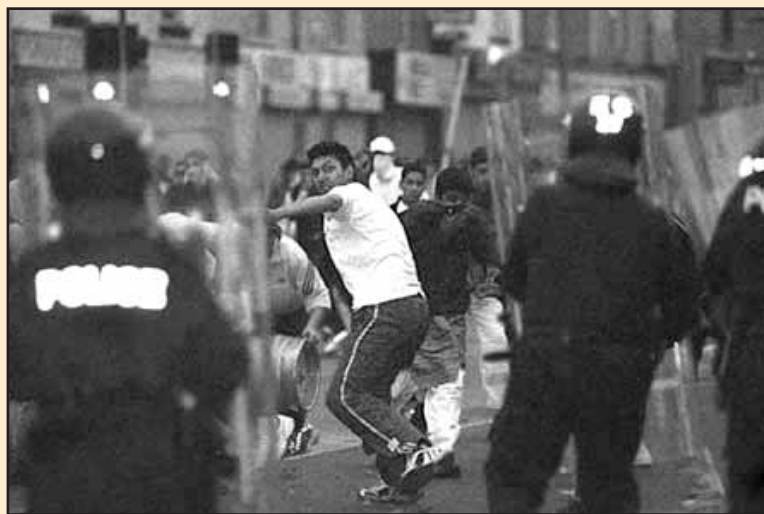
Το καλοκαίρι του 2001 η Βρετανία ταραχτήκε από μια σειρά εξεγέρσεων που ξεκίνησαν από το Oldham και συνεχίστηκαν στο Bradford, στο Leeds και στο Burnley. Η εξέγερση του Oldham (που πυροδότησε και τις υπόλοιπες) είχε στο κέντρο της τη νοτιοασιατική κοινότητα και εκδηλώθηκε με τη μεγαλύτερη βιαιότητα στη πολυεθνική συνοικία του Glodwick. Η ακριβής αφορμή για το ξέσπασμά της δεν έχει ξεκαθαριστεί ωστόσο την ίδια μέρα της εξέγερσης όσο και στο πρόσφατο διάστημα πριν από αυτήν, είχε καταγραφεί μια πληθώρα συγκρούσεων μεταξύ Ασιατών νεολαίων και λευκών ρατσιστών.

Oldham 2001. Ξύλο σε ναζί

Burnley 2001

Bradford 2001

Οι εξεγέρσεις και η βίαιη αντιπαράθεση με αστυνομία και φασίστες θα συνεχιστεί καθόλη τη δεκαετία του '00. Στη φωτό στιγμιότυπο από το Luton (2009) όπου Μουσουλμάνοι διαδηλώνουν και σπάνε τις γραμμές της αστυνομίας ενάντια σε παρέλαση βρετανικών μονάδων που έχουν μόλις επιστρέψει από το Ιράκ. Η διαδήλωση αυτή θα αναγκάσει τους φασίστες να ιδρύσουν μια νέα οργάνωση, την EDL (English Defence League), που θα συσταθεί πάνω σε καθαρά αντι-ισλαμική βάση και θα στελεχωθεί από μέλη ποδοσφαιρικών συνδέσμων.

Luton 2. "Άγγλοι στρατιώτες, κασάπηδες της Μπάσρα".

Birmingham 2009. Η ίδρυση της English Defence League δεν πτόησε κανέναν. Στη φωτό, Ασιάτες μετανάστες και αντιφασίστες απέναντι σε αντι-ισλαμική πορεία που είχε οργανώσει η εν λόγω οργάνωση.

Birmingham 2. Ξύλο σε ναζί.

10 Σεπτέμβρη 2011. Αφρικανοί και Ασιάτες νεολαίοι σταματούν αντι-ισλαμική διαδήλωση έξω από τζαμί στο Harrow του Λονδίνου, μια μέρα πριν την επέτειο της συμπλήρωσης 10 χρόνων απ' την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους.

αυτούς αιχμαλωτίζει τη ματιά μου μέσα σε μια σιωπηρά εκθρική απαίτηση: τι κάνεις εδώ, λευκή γυναίκα;... Μια στιγμή αγανάκτησης υπερτερεί της αμηχανίας μου γιατί να μην μπορώ να περνάω οδηγώντας μέσα από ένα δρόμο στις 10 το βράδυ, στην ίδια μου, την αναθεματισμένη χώρα;" (δες sidebar 2)

Ο "αντι-μεταναστευτικός ρατσισμός", μας διαβεβαιώνει η White "ανήκει στο παρελθόν... Πλέον οι πολιορκημένοι ιθαγενείς Βρετανοί είναι αυτοί που αποτελούν την εθνική μειονότητα". Οι μεταναστευτικές κοινότητες που περιγράφει, απεικονίζονται περισσότερο σαν δυνατές και επιθετικές παρά σαν βιολογικά κατώτερες, όπως για παράδειγμα οι νέοι μαύροι στα 80s όταν οι πρώτες συνέπειες της αποβιομηχάνισης είχαν ήδη σκάσει. Παράλληλα με το βάθεμα της απειλής της Νέας Εργασίας⁷, ο ίδιος μπούσουλας ανακινείται για να δημιουργήσει ένα νέο αποδιοπομπαίο τράγο. Στο σήμερα και σύμφωνα πάντα με τη λογική του νεορατσισμού, ο παλιός (προσδιορισμένος απ' το χρώμα) όρος "Ασιάτης" χρησιμοποιείται στο Oldham "για να περιγράψει τους Πακιστανούς και τους Μπαγκλαντεσιανούς (οι Ινδοί δεν είναι Ασιάτες όπως θα σε ενημερώνουν εμπιστευτικά)". Φυσικά οι παλιότερες ρατσιστικές ιδεολογίες δεν έχουν εξαφανιστεί και συνεχίζουν να δρουν παράλληλα με την επικρατούσα ισλαμοφοβία. Ωστόσο, η γεωγραφική συγκέντρωση των Νοτιοασιατών Μουσουλμάνων στις φτωχότερες πρώην βιομηχανικές περιοχές του βόρειου (και ανατολικού) Λονδίνου δίπλα στην απογοητευμένη από τη Νέα Εργασία λευκή εργατική τάξη και όλο αυτό σε συνδυασμό με την ανάδυση μιας ορατά ενσωματωμένης Ινδικής μεσαίας τάξης, έχει ενδυναμώσει την πεποίθηση πως ο βασικός διαχωρισμός είναι πια η θρησκεία και όχι το χρώμα. Σ' αυτά τα πλαίσια δεν αποτελεί έκπληξη πως το BNP⁸ που στις τελευταίες εκλογές έκοψε ψήφους από όλα τα μεγάλα κόμματα, επικεντρώνει τη δράση του στις περιοχές με μεγάλο αριθμό Μουσουλμάνων, οι οποίοι για τον αρχηγό του κόμματος Nick Griffin συνιστούν "το μεγαλύτερο σημερινό πρόβλημα όχι μόνο γιατί το Ισλάμ είναι μια επιθετική θρησκεία αλλά και γιατί έχουν υψηλά ποσοστά γεννητικότητας και γι' αυτό χρειάζονται ζωτικό χώρο".

Παρόμοιες αναφορές στους Βρετανούς Μουσουλμάνους (που θεωρούνται υπεύθυνοι για την "εισαγωγή φτώχειας") από μέλη των Εργατικών όπως η Anne Croyer, τονίζουν την επίμονη άρνηση των συγκεκριμένων πολιτικών να κόψουν για ψηφοθηρικούς λόγους τους δεσμούς με τις κοινότητες του Νότου (απ' τις οποίες και κατάγονται). Και επιπρόσθετα, αποκαλύπτουν τους αληθινούς προβληματισμούς που κρύβονται πίσω από την αντιπαράθεση περί "κοινωνικής συνοχής". Ενδεικτικό είναι, για παράδειγμα, το ζήτημα των προκानονισμένων γάμων. Όπως το θέτει με ειλικρίνεια ακόμα και η ίδια η Marrin:

"Αν και ο προκानονισμένος γάμος, είναι απεχθής ή και σοκαριστικός για τους φορείς της βρετανικής κουλτούρας... αυτό που προκαλεί στ' αλήθεια δυσαρέσκεια είναι η υποψία πως για κάθε τέτοιο γάμο, ένας ακόμα ξένος παίρνει το δαφνοστεφανόμενο βρετανικό διαβατήριό του, πηδώντας την ουρά της υπηρεσίας μεταναστευσης" (σμ: δικός μας ο τονισμός).

Δεν αρνούμαστε, φυσικά, πως υπάρχει όντως ζήτημα γυναικείας καταπίεσης στους καταναγκαστικούς γάμους. Και θα μπορούσαμε να συμφωνήσουμε με τον αριστερό δημοσιογράφο του Guardian, Ian Buruma, πάνω στη χρεοκοπία της πολιτιστικής σχετικότητας, σύμφωνα με την οποία "όλα τα ήθη και έθιμα πρέπει να γίνονται ανεκτά, ανεξάρτητα από την αξία τους".

Ωστόσο, το ζήτημα με τις "καλοπροαίρετες" ανησυχίες για την κατάσταση των μεταναστριών είναι πως δεν προέκυψαν σε μια τυχαία χρονική στιγμή- ιστορική συγκυρία, γεγονός που συνειδητά ή μη, οι φορείς τους δεν το λαμβάνουν υπόψη. Ο ίδιος ο Buruma για παράδειγμα στο άρθρο με τίτλο "Γιατί ο Blunkett κάνει καλά που βάζει φρένο στους κανονισμένους γάμους", ταυτίζει τον "καταναγκαστικό" με τον "προκानονισμένο" γάμο και το κάνει πιο άγαρμπα ακόμα και από την (κατά κανόνα επιθετικότερη) Marrin. Χρησιμοποιώντας μια "φεμινιστική" ανάλυση που επικεντρώνεται σε μια -υποτιθέμενα δαιωνιζόμενη- ψυχολογική διαδικασία και παρακάμπτοντας το ιστορικό/ κοινωνικό πλαίσιο της εποχής καταλήγει στα εξής:

"Είναι εξευτελιστικό για μια γυναίκα να αναγκάζεται να παντρευτεί κάποιον άγνωστο από ένα μακρινό χωριό, με τον οποίο έχει σαν μοναδικό κοινό στοιχείο τη φυλή. Ο πατέρας επέλεξε (σμ: δικός μας ο τονισμός) να ζήσει σε μια παράξενη χώρα. Η κόρη γεννήθηκε εδώ... με την αποθάρρυνση των εξ αποστάσεως προκानονισμένων γάμων βοηθάμε στην προώθηση της ενσωμάτωσης των μεταναστών στη Βρετανία και ως εκ τούτου στην επίδιξη της ατομικής ευτυχίας".

Η εκτίμηση του Buruma πως αξιωματικά "οι εξ αποστάσεως κανονισμένοι γάμοι" επιβάλλονται σε απρόθυμα θύματα με τη βία ενός παντοδύναμου πατριάρχη, δεν είναι αναγκαστικά ασφαλής- αλλά ας το αφήσουμε αυτό για την ώρα: δε χρειάζεται να αμφισβητήσουμε την ύπαρξη σκληρών πατριαρχικών δομών. Εξ άλλου το πρόβλημα με την ερμηνεία του Buruma δε βρίσκεται εκεί. Βρίσκεται, αντίθετα στο γεγονός πως η συγκινητική ανησυχία του περί "ενσωμάτωσης" και "ατομι-

Joy ride

Η βόλτα-με-αμάξι-μέσα-στο-γκέτο είναι πολύ must στους ακροδεξιούς κύκλους. Ενδεικτικά παραθέτουμε απόσπασμα από το απίθανο gunaika.blogspot.com (η διαδικτυακή σας φίλη) όπου ανάμεσα σε άρθρα του τύπου “Θέλετε να γυαλίζουν τα μαλλιά σας;” και “Σχέσεις μετά τα 30” διαβάσαμε και το “Ξένη στην ίδια μου την πόλη”:

“Βράδυ Σαββάτου. Περνάω με αυτοκίνητο μαζί με την παρέα μου μέσα από το κέντρο της Αθήνας. Σοκάρομαι. Είχα να κατέβω καιρό. Κοιτάζω δεξιά και αριστερά και δεν βλέπω πουθενά Έλληνα ή Ελληνίδα. Ανοίγω το παράθυρο και δεν ακούω ούτε μια λέξη στα Ελληνικά. Τρομάζω και αυθόρμητα σκέφτομαι: “Σε ποια πόλη του κόσμου βρίσκομαι; Γιατί σίγουρα δεν είμαι στην Αθήνα.”

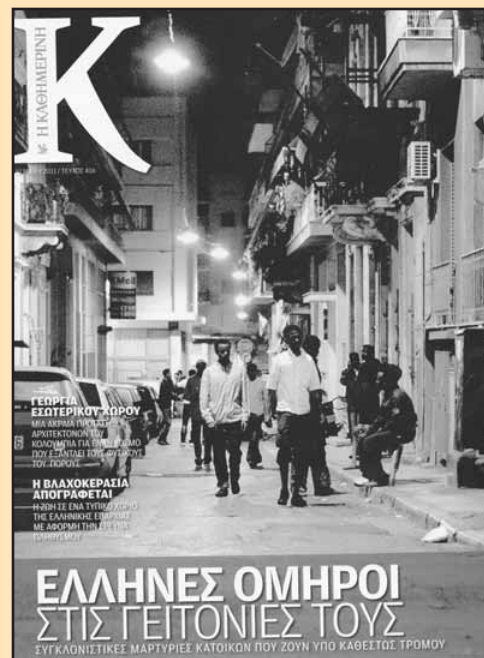
Πέρα ωστόσο από τα περθωριακά φιλοναζιστικά μπλογκς και την (άλλοτε “διασκεδαστική”) καφρίλα τους (που έχει αρχίσει να γίνεται εκνευριστική), δε θα μπορούσαμε να μην αναφερθούμε στο εμετικό αφιέρωμα του περιοδικού ‘Κ’ της εφημερίδας “Καθημερινής” που κυκλοφόρησε στα τέλη του περασμένου Μάη. Με τίτλο “Έλληνες όμηροι στις γειτονιές τους -συγκλονιστικές μαρτυρίες κατοίκων που ζουν υπό καθεστώς τρόμου” το αφιέρωμα φιλοξενεί δηλώσεις αρχιτεκτόνων, καθηγητών, μεγαλοστελεχών, ψυχιάτρων και άλλων έγκριτων πολιτών που κατοικούν στις περιοχές περίξ του Αγ. Παντελεήμονα και της πλατείας Βικτωρίας και κανένας από τους οποίους- σύμφωνα με τις δηλώσεις τους- “δεν είναι ρατσιστής αλλά...”. Αναφέρουμε ενδεικτικά κάποιες από τις δηλώσεις των ανθρώπων αυτών που οι μελλοντικές γενιές θα τους θυμούνται για τη συνεισφορά τους στην άνοδο του νεοναζισμού:

“Αντιλαμβανόμαστε το κόστος της αστυνόμευσης. Γι’ αυτό προτείνουμε να επιβληθεί ένας δημοτικός φόρος στις περιοχές που αντιμετωπίζουν πρόβλημα, της τάξης των 100 ευρώ σε κάθε πολυκατοικία, ο οποίος θα δοθεί στην αστυνομία για να μπορέσει να μας προσφέρει αστυνόμευση” (Ε.Σ. και Σ.Λ., εκπαιδευτικοί),

“Το πρόβλημα δεν είναι ότι είναι ξένοι... Αλλά όσοι έχουν έλθει το τελευταίο διάστημα, κυρίως Αφρικανοί, αποδεικνύεται πως είναι ιδιαίτερα σκληροί, παραβατικοί και δεν υπολογίζουν καθόλου την αξία της ανθρωπίνης ζωής” (Μάριος Σπηλιόπουλος, Ζωγράφος- Καθηγητής ΑΣΚΤ),

“Νιώθω ότι οι Έλληνες βρισκόμαστε υπό διαγωγμόν σε καιρό ειρήνης και μάλιστα σε μια γειτονιά στην οποία προϋπήρχαμε. Θέλω να αποτυπωθεί αυτό, γιατί, από συζητήσεις που κάνω, ακούω θεωρίες περί ρατσισμού και προκατάληψης”. (Ηλίας Βλάχου, ψυχίατρος).

Και προς Θεού, μην τους πει κανείς ρατσιστές...

κής ευτυχίας” των μεταναστριών θυγατέρων οι οποίες “εξευτελίζονται” απ’ τους πατέρες τους, δεν κάνει τίποτε άλλο πέρα απ’ το να συγκαλύπτει το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο το σενάριο αυτό παράχθηκε εξ αρχής. Σενάριο που δεν είναι άλλο απ’ την κρατικά επιχορηγούμενη μετανάστευση που τέθηκε σε ισχύ για να καλύψει τις βρετανικές ανάγκες για φτηνή εργασία στους παραγωγικούς τομείς που είχαν εγκαταλειφθεί από τις λευκές γυναίκες της εργατικής τάξης. Επιπλέον, συγκαλύπτει το γεγονός πως κάποιος απ’ τους μεγαλύτερους εξευτελισμούς που έχουν υποστεί οι μετανάστριες στη Βρετανία (και όχι μόνο) έχουν διαιωνιστεί ιστορικά απ’ το ίδιο το κράτος. Πιο πρόσφατο παράδειγμα που μπορεί κάποιος να θυμηθεί, αποτελούν τα γνωστά τεστ παρθενίας: προκειμένου να αποδείξουν την παρθενιά τους και άρα το ότι μπορούν να γίνουν σωστές νύφες, οι νεαρές Ασιάτισσες υποβάλλονταν σε σχετικές ιατρικές εξετάσεις από τους αξιωματικούς της Υπηρεσίας Μεταναστών με την είσοδό τους στη χώρα.

Χωρίς να ταυτίζουμε την ακροδεξιά με όλους αυτούς τους προοδευτικούς διανοούμενους και πολιτικούς, θεωρούμε θεμιτό να καταδείξουμε ότι το πλέγμα απόψεων με το οποίο ερχόμαστε αντιμέτωποι από την 1η 9ου και μετά, αποτελεί μια εξωραϊσμένη εκδοχή των θέσεων που έχουν εκφραστεί από τους πρώτους και έχουν γίνει mainstream από τους δεύτερους. Η διαβεβαίωση της Marrin πως “ντρεπόμαστε να ορθώσουμε το ανάστημά μας απέναντι σε όλους αυτούς που απεχθάνονται τις αξίες μας, καίνε βιβλία και τρομοκρατούν” και η οποία ταυτίζει με χαρακτηριστική ευκολία την Al-Qaida με τις βρετανικές μουσουλμανικές κοινότητες (που απέκτησαν την ιδιότητα του “πυρπολητή βιβλίων” μετά το 1988, όταν κάποιος μουλάδης έκαψαν στο Bradford κάτι κόπιες των “Σατανικών στίχων”¹⁰) δεν διαφέρει απ’ τον οχετό του Nick Griffin. Και οι δύο βλέπουν τις μουσουλμανικές κοινότητες σαν μια ομοιογενή παγκόσμια ενότητα, που χαρακτηρίζεται από το άθροισμα των πράξεων των πιο ακραίων εκδοχών της. Επιπλέον- και σε πλήρη συμφωνία με τον Buruma- η Marrin πυκνώνει το νέφος υποψίας που μαζεύεται πάνω απ’ τους “μετριοπαθείς” Μουσουλμάνους και την ασυγχώρητη αποτυχία τους να διαχωριστούν απ’ τους Τζιχαντιστές. Εμείς απλά αναρωτιόμαστε πόσους από τους 1.000.000 Μουσουλμάνους της Βρετανίας ρώτησαν για να καταλήξουν σε αυτό το συμπέρασμα. Γιατί είναι δεδομένο πως εντός της Μουσουλμανικής κοινότητας, η καταδίκη της τρομοκρατίας έχει έρθει από όλες τις πλευρές. Μια καταδίκη που ωστόσο - και στο βαθμό που αυτή αφορά το mainstream- έχει το μειονέκτημα πως απευθύνεται σε όλες τις μεριές της δυτικής εξωτερικής πολιτικής συμπεριλαμβανομένης.

Σημειώσεις

1. Στμ: Φράνσις Φουκουγιάμα: νεοφιλελεύθερος φιλόσοφος που έγινε αρχικά γνωστός το 1989 όταν -μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης- το διπλωματικό περιοδικό “The national interest” δημοσίευσε κείμενό του με τίτλο “Το τέλος της Ιστορίας;”. Σε αυτό υποστήριζε πως με την επικράτηση της δυτικής φιλελεύθερης δημοκρατίας η ανθρωπότητα έχει αγγίξει την κορυφή της πολιτικής/ πολιτιστικής της εξέλιξης και πως οι κοινωνικές δυνάμεις που τροφοδοτούσαν τα κινήματα του παρελθόντος έχουν πια εκλείψει. Οι θέσεις του αυτές θα τύχουν ακόμα μεγαλύτερης αναγνώρισης και βαρύτητας το 1992 με την κυκλοφορία του βιβλίου “Το τέλος της Ιστορίας και ο τελευταίος άνθρωπος”, όπου παρουσίαζε μια εμπλουτισμένη και κατηγορηματικότερη εκδοχή των ιδίων απόψεων.
2. Στμ: “χαντιγκτόνια”: δηλαδή, με το ύφος του Samuel Huntigton, του αμερικανού ακροδεξιού πολιτικού επιστήμονα που έγινε ευρέως γνωστός το 1993 με την κυκλοφορία του βιβλίου “Η σύγκρουση των πολιτισμών”. Εκεί υποστήριζε πως η ανθρωπότητα χωρίζεται σε “πολιτισμούς” -σε σταθερά, δηλαδή, συλλογικά υποκείμενα τα οποία προσδιορίζονται από τη θρησκεία, τη γλώσσα και γενικά τον “πολιτισμό”- και πως αυτά τα υποκείμενα είναι καταδικασμένα είτε να ζουν χωριστά είτε να έρχονται σε σύγκρουση. Περισσότερα για το ζήτημα μπορείτε να βρείτε στη μπροσούρα της Federaction (ομοσπονδίας αυτόνομων ομάδων) με τίτλο “ΠΟΥ ΣΗΜΑΔΕΥΟΥΝ; Ο αντιμουσουλμανικός πυρετός σαν εργαλείο ολοκληρωτισμού και προετοιμασία για πόλεμο” (διατίθεται σε μορφή pdf στο antifasciopia.net)
3. Στμ: αν και ο συγγραφέας αναφέρει την Αλ-Κάιντα σαν υπεύθυνη για τις επιθέσεις, θεωρούμε πως μια απλή αναφορά στο όνομα της οργάνωσης είναι ανεπαρκής. Πιο συγκεκριμένα, θεωρούμε πως το να λέει κάποιος “η Αλ-Κάιντα το ‘κανε” είναι απλοϊκό γιατί δεν περιγράφει τη γενεαλογία της οργάνωσης, τον ιστορικό ρόλο της (κρατικά επιχορηγούμενης) τρομοκρατίας και το ιστορικό/ κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο έλαβαν χώρα οι επιθέσεις. Καταλαβαίνουμε, ωστόσο, πως ο συγγραφέας ήθελε να εστιάσει άλλο στο συγκεκριμένο κείμενο. Κατά τα άλλα, για όποιον/α ενδιαφέρεται, κάποιες απόψεις για το ζήτημα μπορούν να βρεθούν στη μπροσούρα “Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΟΥ ΤΡΟ-ΜΟΥ- η στρατηγική της έντασης και ο ρόλος των κρατών” που είχε κυκλοφορήσει από τη

Federaction (ομοσπονδία αυτόνομων ομάδων). Διατίθεται σε μορφή pdf στο antifasciopia.net.

4. Francis Fukuyama “We Remain at the End of History” (“Παραμένουμε στο τέλος της Ιστορίας”) εφημερίδα “The Independent” 11.10.01
5. Minette Marrin, “At last, a debate that will penetrate the racial fog” (“Επιτέλους, μια δημόσια συζήτηση που θα διαπεράσει τη φυλετική ομίχλη”), εφημερίδα “The Sunday Times” Οκτώβρης 2002.
6. Στμ: απ’ τον Joseph Conrad, βρετανό συγγραφέα.
7. Στμ: “New labour, new life for Britain”: “Νέα Εργασία, νέα ζωή για τη Βρετανία”. Πρόκειται για το μανιφέστο που εξέδωσε το Κόμμα των Εργατικών το 1996, με κεντροαριστερό και “φιλολαϊκό” προσανατολισμό. Προφανώς, στο κείμενο χρησιμοποιείται ειρωνικά.
8. Στμ: BNP (British National Party): Βρετανικό Εθνικό Κόμμα. Μαζική ακροδεξιά οργάνωση που προέκυψε μετά από διάσπαση στους κόλπους του Εθνικού Μετώπου, το 1982. Περισσότερα για τη γενεαλογία των βρετανικών ακροδεξιών οργανώσεων μπορείτε να βρείτε στο “Anti-fascist ‘77: σύντομη ιστορία του βρετανικού αντιφασισμού σε πρώτο πρόσωπο (1970 -1980), εκδόσεις antifa scripta.
9. Ian Burma, “Why Blunkett is right about curbing arranged marriages even if it means stepping on extra-sensitive toes”, “Γιατί ο Μπλάνκετ κάνει καλά που βάζει φρένο στους προκλονισμένους γάμους ακόμα και αν αυτό σημαίνει πως πρέπει να πατήσει υπερ-ευαίσθητους κάλους”, εφημερίδα “The Guardian” 12.02.02
10. Στμ: πρόκειται για το (εν μέρει εμπνευσμένο από τη ζωή του Μωάμεθ) βιβλίο “The satanic verses” του ινδοβρετανού συγγραφέα Salman Rushdie που κυκλοφόρησε εκείνη τη χρονιά. Χαρακτηρίστηκε ως βλάσφημο από κάποιους συντηρητικούς ισλαμικούς κύκλους, με αποκορύφωμα την προτροπή του (τότε αρχηγού του ιρανικού κράτους) Αγιατολάχ Χομείνι προς τους “σωστούς” ισλαμιστές να δολοφονήσουν το συγγραφέα του.